

кова тежки, щото едвамъ ги носѣла. Като доближила воденицата, тя повикала мъжа си, за да ѝ помогне. Щомъ обаче извикала, и паритѣ поченѣли да падатѣ отъ прѣстилката ѝ и да се изгубватѣ въ земята. Тя стиснѣла прѣстилката, за да не испадатѣ всички, но само шестѣ жѣлтици могла да задържи. А отъ испадалитѣ не останѣло ни дѣръ. Както дошли, тѣй си и отишли. Тя се ядосвала, защо да повика, ала не се връщало вече. Ако не била викала мъжа си, то щѣла да има всичкото богатство, което намѣрила; а сега всичко изгубила, освѣнѣ шестѣтъ жѣлтици. Поради това тя веднага се върнѣла на сѣщото мѣсто дано ги намѣри, но вече не намѣрила нищо.

На другата година, на сѣщата вечеръ, тя отишла на сѣщото мѣсто дано пакъ намѣри нѣщо. Гледала, на самъ—на тамъ, огледвала се на всички страни, но пакъ не могла нищо да намѣри. Воденичарката дала шестѣтъ жѣлтици на дѣцата си за споменъ и тѣ често си спомняли за тази срѣща на майка имъ. Нейнитѣ дѣца оставяли тѣзи пари на своитѣ дѣца, та и тѣ да приказватъ. Отъ тѣхъ научила и кака Рада, която пѣкъ на менъ разказа.

Стѣклото.

Хората сѣ узнали за стѣклото много отдавна, въ старитѣ врѣмена. Това узнаване станѣло така случайно, безъ да се търси то и безъ да се мисли за него.

Нѣкои си мореплаватели, финикийци (изъ финикія, крайнина въ Азия) — тѣ спрѣли край единъ пѣсѣчливъ брѣгъ и се отбили на сухо, та